

5 (160) 1000 ← אהרן → אהרן → אהרן
 5 (160) 1000 ← אהרן → אהרן → אהרן
 5 (160) 1000 ← אהרן → אהרן → אהרן

קדש ישראל להוי

העולם, וגם ה' קאי על אות ה' 13, אתא קליא דלית בה מששא 16, ומה נברא עוה"ז, כמארז"ל 167 בה' גברא העוה"ז. וזהו ענין תבואה בה"א שמורה על התחנות העוה"ז. וזהו ענין ירדת הנשמה למטה, בכדי לגלות, שגם בהיות הנשמה למטה הרי הנשמה היא בבחי' ראשית תבואה, שהיא למעלה כו' מכל עניני העולם. ועוד זאת, דאף שהכוונה דבריות כל העולמות הוא בשביל עוה"ז 17, בכ"ז, והנה ישראל הם בבחי' ראשית תבואה שהם למעלה גם מבחי' זו. ויש להוסיף, דמה שישאל נקראים ראשית תבואה, הוא כמארז"ל 18, שכל הכוונה דבריות העולם (ענין תבואה בה') הוא בשביל ישראל שנק' ראשית.

כל אנבליו יאשמו. והענין הוא, דהנה בהיות הנשמה למטה, יש לה ענין הבחירה למש" 19 ונחתי לפניך היום את החיים ואת הטוב ואת גוי' ואף שהקב"ה עוזרו 20, שהקב"ה נותן לו בוע שעבודתו חיי' כדבעי, בכ"ז ישנו ענין הבחירה 21, שיכול להיות ולאום מלאום יאמץ כו' 22, וביתו שהיא נמצאת למטה, ויש לה ענין הבחירה כו', יכול להיות ח"ו כל אנבליו, פי' שאוכל בחי' ישראל שבין 23, ועד שאמר אנבליו לשון ישרא' שבו כו'. והצעת לזה נאמר בהמשך, הכותב כל אנבליו בחי' ישרא' שבו כו'. והמשך בקדשים (שהו שייך לכאן, קדש ישרא' יאשמו, כינו הנה שנאמר לפני, שישאל הם בחי' קדש, קדש ישרא' בהמשך למה שנאמר לפני, שישאל הם בחי' קדש, קדש ישרא' ענין גוי' כתיב 24, ואת אשר חסא מן הקדש ישלם, ואת המישיתו יוסף עליו. והענין הוא, דהנה ישנם ד' עולמות, ובחי' החמישית הוא חמשותף והענין הוא, דהנה ישנם ד' עולמות, ובחי' החמישית הוא בחי' עולמות הא"ס שלמעלה מאצילות, ועד"ו הוא גם כנפש האדם, שישנם הו' בחי' שבנפש כו', ובחי' החמישית הוא בחי' ירדה שבנפש. וזהו כל אנבליו יאשמו, וכשמעל בקדשים, נאכל בחי' ישרא' שלו, צריך לנגע לבחי' החמישית, בחי' עולמות הא"ס, שלמעלה מאצילות, ובחי' ירדה שבנפש. אמנם החומש הוא אחד מארבעה מן הקורן, עד שיתו' הוא חומשו חמשה כנ"ל. והענין הוא, שצריך להעלות גם הו' בחי' כו', שגם הם יוכלו בבחי' החמישית.

14 אבות רפ"ה. 15 אקדמות לשבעות. 16 מנחת כס, ב. 17 ראה חניא פל"ו. 18 וק"ר פל"ו, ד. פרש"י בראשית א, א (ד"ה בראשית ברא). וראה גם אות"ת שמות ע' עט. 19 נצבים ל, טו. 20 סוכה נב, ב. קידושין ל, ב. וראה תנא רפ"ג. 21 ראה גם לק"ש ח"ט ע' 280 ואילך. לק"ש י"ב סיון השד"ם פ"ח. ובכ"מ. 22 תולדות כה, כג. תנא פ"ט. 23 לק"ת פרשתו שם פ, ד. אות"ת שם רש"ע א"ייב: 24 ויקרא ה, טו. 25 ב"מ ד, א. רמב"ם ח"ל ערכין פ"ח ה"ה. 26 לק"ת שם. וראה גם לק"ש ח"ד ע' 1075.

הנחת הו' בלתי מוגה

בס"ד. ש"פ פינחס, מבה"ח מנ"א ה'חשמ"ה. הנחת הו' בלתי מוגה קדש ישראל להוי, ראשית תבואה, כל אנבליו יאשמו. הנה פסוק זה הוא סיום ההפסדה לשבת זו, שבחללת הג' שבועות. ומדייק בזה בלקו"ת 27 (מה) זה התבואה הנצמח, אשר ישרא' מבזבזים בשם ראשית שלה. גם ידוע הדיוק, דהנה תבואה הוא בה"א לבסוף, והקרי הוא בחולם, כאילו נאמר בוא"ו. וע"ל מהו"ע שהכתב הוא בה"א והקרי בוא"ו. גם ידוע הדיוק, מ"ש אח"כ כל אנבליו יאשמו, מה זה שידך למה שהם קדש דמשו"ו כל אנבליו יאשמו.

ויבן זה בתנאים ענין ירדת הנשמה למטה שהוא ירדה צורך עלי"ו. דהנה ירדת הנשמה למטה, הוא ירדה גדולה, מאגרא רמה לבריא עמיקתא 6, דבהיות הנשמה למעלה הרי היא בתכלית העילוי, כמארז"ל: כל נשמתא ונשמתא הוה קיימא בדיוקנאה קמי' מלכא קדישא, וגם צבדתה למעלה באהוי"ר, היא בתכלית השלימות. כמש"ג, ח"י הוי' אלקי ישרא' אשר עמדתו לפני, שזהו ענין תכלית השלימות דאהוי"ר. ומשם ירדה הנשמה למטה, שזהו תכלית הירדה כו', הנה ירדה זו היא צורך עלי', כי ע"י ירדה זו מתגלה שגם בהיות הנשמה למטה היא בתכלית השלימות כו'.

וזהו קדש ישראל להוי, ראשית תבואה 10. דהנה שרש הנשמות למעלה היא בבחי' קדשו, קדש מלה בגרמי' 12. ויתירה מזו, שהיא בבחי' קדש להוי, שגם בבחי' הוי' היא ג"כ בבחי' קדש. וענין ירדת הנשמה למטה, שהיא צורך עלי', הוה בבחי' שותהי, בבחי' ראשית תבואה, בה"א דייקא, דה' מורה על בריאת העולם, כ"ל קאי על ה' מוצאות הפה 13, שרש האותיות דעשרה מאמרות שבהם נברא

1) ירמי' ב, ג. 2) פרשתו (פינחס) עט, סע"ב. וראה גם מאמרי אדה"ו - אהרן-לאזניא ע' קו. אות"ת פרשתו (כרך ג) ס"ע א"ר. 3) אות"ת שם ע' א"ר. ד"ה זה חרס"ו (המשך חרס"ו ע' חקת), עז"ת (סה"מ עז"ת ע' קכב). חרפ"ו (סה"מ חרפ"ו ע' רכב). 4) המשך חרס"ו שם. 5) לק"ת פרשתו פ, ד. וראה לק"ת כמסומו במפתחות ערך נשמות: ירדה צורך עלי'. לק"ת פרשתו פ, ד. ואילך. וש"ג. 6) ל' חת"ל - תגובה ה, ב. וראה ד"ה ברוך הגומל די"ב-ג' תמוז (לעיל ע' ר"ז ואילך); ש"פ בלק ש"ו. (לעיל ע' רכז ואילך). 7) ראה חז"ג קד, ב. חז"א צ, סע"ב. רכו, ב. רלג, ב. חז"ב צו, ב. חז"ג סא, 8) מ"א י, א. וראה לק"ת ש"פ ויצא השמ"ה הערה 53 ובהשפטה לשם (בלק"ש וישב, ויחי א. וראה לק"ת ש"פ ויצא השמ"ה שבעה ע"ה 5. לק"ת חט"ו ע' 245 ואילך. ח"ב חשמ"ה) וש"ג. 9) ראה במקומות שבעה ע"ה 5. לק"ת חט"ו ע' 245 ואילך. ח"ב ע' 284 ובהערות שם. 10) ראה לק"ת פרשתו פ, ד. אות"ת שם ע' א"ר ואילך. המשך חרס"ו שם ע' חקת ואילך. סה"מ עז"ת פ"ק קבא ואילך. וראה סה"מ חרפ"ו שם ואילך. 11) לק"ת שם. מקומות שבהערה הקודמת. 12) חז"ג צד, ב. 13) ראה אבה"ק ס"ה (קו, ב). לק"ת האזינו עד, ד. ס' הליקוט-דא"ח צ"ב ערך אותיות, פרטי האזניות ע' החת ואילך. וש"ג.

5 (160) 1000
 5 (160) 1000
 5 (160) 1000

מארצנו כו' 35, ובפרט החסרון באהבת ישראל 34, ולכן ע"י העבודה דאהבת ישראל ואחדות ישראל, שווה הביטול דסיבת החורבן. הרי ע"י ביטול הסיבה יתבטל במלא המסובב, ויתירה מו, דירידה זו צורך עלי, דיהפכו ימים אלה לששון לשמחה ג' והאמת השלום אהבו, רעיון השלום הוא, גם מה שיתגלה אחרות הוי בעולם, כמש"כ 36 ונגלה כבוד הוי' וראו כל כשר יחדיו כי פי הוי' דבר, והולכים ביחד בנערינו ובקנינו ג' בבנינו ובבנותינו 37, קהל גדול (לשון יחיד) ישונו הנהגה 38, לארצנו הקדושה. ואח"כ - לירדלים, וכירושלים גופא - בהר הקדש, קדש מלה בגרמי' 12. בבנין ביהמ"ק השלישי, בעגלא ירדן, במהרה בימינו ממש.

60
30
30

35 בחמלת מוסף דיר"ט. 36 ישע"י מ. ה. 37 כמ"ש ביצ"מ - בא"י, ס. 38 ירמ"י לא, י.

וכמש"כ 27, ארבעה הידות יהיו לכם וחמישיה לפרעה, שצריך להעלות גם את הבחי' דארבע הידות יהיו לכם, שגם הם יוכלו בבחי' דחמישיה לפרעה. וכמו שמסיים בהדרוש 28, כבוגע ליוה"כ, שהוא יום שנתחייב בחמש תפלות, דאף שהי' תפלות ישנם גם בכל שבת ויו"ט, והיחידש דיוה"כ הוא רק בתפלה החמישיה, תפלת נעילה, בכ"ז, הרי כל היום נקרא יום שנתחייב בתמש תפלות, היינו גם הזמן דיוה"כ, שבו מתפללים את ה' תפלות, והי' תפלות עצמן גם הם מתפללים לבחי' החמישיה, ועצמנו כ' בהזמן דנעילה שהוא בחי' יחידה, שאז נכללים כל ה' תפלות בבחי' יחידה כו'.

וזהו קדש ישראל להוי' ראשית תבואתה כל אוכליו יאשמו. דאף שהנשמה מצ"ע, היא בבחי' קדש כל"ז ירדה הנשמה למטה, בכדי לגלות שגם בהיות הנשמה למטה היא בבחי' ראשית תבואתה. שזוהו ענין ירדה צורך עלי'. ועי"ז הוא גם בענין כל אוכליו, דגם כאשר הוא במצב של אוכליו שאוכל בחי' ישראל שבו, הנה גם זה הוא ירדה צורך עלי'. שזוהו בכדי שיהי' יאשמו שיגיע לבחי' החמישיה כנ"ל.

וזהו מה שפסוק זה אומרים בההפסורה שבחמלת הזמן דבין המצרים. דהנה הכוונה בהענין דבין המצרים הוא כמ"ש הרמב"ם בסוף הלכות תעניות, ויחפכו ימים אלה 29 לששון לשמחה ג', והאמת והשלום אהבו 30. ולכן אומרים אז, את הפסוק קדש צורך עלי' כנ"ל ראשית תבואתה כל אוכליו יאשמו שתוכנו הוי"ע ירדה צורך עלי' כנ"ל בארובה. וענין אמירת פסוק זה בהחמלת הזמן דבין המצרים, הוא בענין מקב"ה מלקדם רפואה למכה 31. דרפואתו של הקב"ה, הוא באופן רעוקר מעיקרא 32, לא אשים עליך (מלכתחילה) 33. ויתירה מזו, שהימים האלה יהפכו לששון ולשמחה. דכאשר עוקר מעיקרא, הרי אין שום חועלת וחכמית בהירידה, ולכן, גופו על עקירת הענין הכתי רצוי שנעקר מעיקרא, יש גם והפוכה לטוב, יהפכו לששון ולשמחה, שזוהי העלי' שבכבילה היתה הירידה.

1072
1071

73

ויהי' שע"י העבודה דאהבת ישראל ואחדות ישראל, שזוהו הביטול לסיבת החורבן 34, דסיבת החורבן הוא מפני חטאינו גלינו

27 יגוש מו, כו. לקו"ה פרשתו פא, ריש ע"ב. וראה לקו"ה שו"ש ו, סע"ד. כו, ריש ע"ו. סה"מ תק"ע ע' צב. ובכ"מ. 28 לקו"ה פרשתו שם. 29 ע"פ ירמ"י לא, יב. 30 זכרי' ה, יט. 31 ראה מגילה יג, ב. מדרש לקו"ה סוכ שמות ג, א. 32 ראה סנהדרין קא, א ובחז"א מורש"א שם. אוה"ת נ"ך ח"א ע' שס. ועוד. 33 בשלח פו, כו. 34 ראה יומא פ, ב.